

Poem pentru soția mea

Ioan Grigoraș

Ne-am cunoscut demult... ce întâmplare,
Ningea și-atunci cu fulgi de peruzeă,
Era senină, caldă, zâmbitoare,
Eram nebun, ca astăzi după... ea.

Mi-a fost și zbor, mi-a fost și alinare,
Poemul meu ce nu l-am putut scrie,
Nevoia mea de liniște, iertare,
Când rătăceam prin tine... poezie.

Când valuri ne-au lovit, s-au dus cu toate,
Ca două stânci îmbrățișate-am stat,
A fost de-ajuns o-atingere și poate
O sete de-a avea tot ce-am visat.

O văd și azi cum lunecă-n zăpadă
Și râde cum doar ea să râdă știe,
Cât o iubesc, dacă-ar putea să vadă
Ar râde iar ca de-o copilărie.

E ziua ei. E mare sărbătoare
La mine-n cântec și la mine-n casă.
Îi pun în palme sufletul și-o floare:
Să îmi trăiești iubirea mea frumoasă!

La mulți ani frumoși și fericiți!